

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 14, Podstawy zjednoczenia z Chrystusem w Liście do Pawła, 2 Koryntian, Galatów i Efezjan

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 14, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem w Pawle, 2 Koryntianach, Galatach i Efezjanach.

Kontynuujemy nasze studium zjednoczenia z Chrystusem w koronie tej doktryny w Nowym Testamencie, którą są pisma Apostoła Pawła.

Tylko naprawdę krótko, chciałbym przeczytać i wspomnieć mały fragment z 2 Koryntian 12:1 i 2. Muszę dalej się chwalić, chociaż nie ma z tego żadnego zysku. Przejdę do wizji i objawień Pana. Znam człowieka w Chrystusie, który 14 lat temu został porwany do trzeciego nieba.

Czy w ciele, czy poza ciałem, nie wiem. Bóg wie. Paweł kontynuuje i drażni nas, ponieważ mówi, że ten człowiek, to najwyraźniej sam Paweł, ten człowiek słyszał rzeczy, których nie można było wypowiedzieć.

Więc Paweł mówi nam, że ten człowiek poszedł do raju, do samej obecności Boga, do trzeciego nieba, gdzie mieszka Bóg i usłyszał te rzeczy, których nie można wypowiedzieć, więc nie może nam powiedzieć, czym one są. Cały mój punkt widzenia nie jest jednak taki. Chodzi o to, że słowa, znam człowieka w Chrystusie, oznaczają coś takiego.

Znam chrześcijanina. W Chrystusie stało się tak powszechnym językiem, że osoba w Chrystusie może oznaczać osobę chrześcijańską. To pokazuje, jak powszechne stały się te słowa.

To wszystko, co chcę powiedzieć o 2 Koryntian 12:1 i 2. Chcielibyśmy wiedzieć więcej o tym, co usłyszał Paweł, ale to były rzeczy, których nie można powiedzieć, których człowiek nie może wypowiedzieć. On jest prowokatorem, tym, kim jest. Galatów 2. O, mój Boże.

Galacjan 2:15 do 21. My sami jesteśmy Żydami z urodzenia, a nie pogańskimi grzesznikami. Wiemy jednak, że człowiek nie jest usprawiedliwiony z uczynków prawa, ale przez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Tak więc i my uwierzyliśmy w Jezusa Chrystusa, aby zostać usprawiedliwionym przez wiarę w Chrystusa, a nie przez uczynki prawa. Ponieważ przez uczynki prawa nikt nie zostanie usprawiedliwiony. To jest najbardziej dobitny werset w Nowym Testamencie w Biblii na temat tego, jak usprawiedliwienie jest z łaski przez wiarę, a nie przez uczynki.

Paweł powtarza to raz po raz. Ale jeśli w naszym dążeniu do usprawiedliwienia w Chrystusie, my również zostaliśmy uznani za grzeszników. Czyż Chrystus jest zatem sługą grzechu? Z pewnością nie.

Oby nigdy tak się nie stało. Niech ta myśl przepadnie – megenoita po grecku.

Jeśli odbuduję to, co zburzyłem, okażę się przestępcą. Bo przez prawo umarłem dla prawa, abym mógł żyć dla Boga. Zostałem ukrzyżowany z Chrystusem.

Już nie ja żyję, ale żyje we mnie Chrystus. A obecne życie moje w ciele jest życiem wiary w Syna Bożego, który mnie umiłował i samego siebie wydał za mnie. Nie niweczę łaski Bożej.

Bo jeśli sprawiedliwość jest przez prawo, to Chrystus umarł bez celu. W kontekście Paweł mówi przeciwko wszelkim próbom usprawiedliwienia przez uczynki prawa. Trzy razy w wersecie 16.

Zbawienie jest tylko przez wiarę w Chrystusa. W Chrystusie Jezus działa, aby zaznaczyć cel wiary w wersecie 16. Wiara w Jezusa Chrystusa wierzy w Jezusa Chrystusa, wiara w Chrystusa.

Chrystus jest obiektem osobistym, do którego kieruje się zaufanie. Werset 17 jest jednym z dwóch miejsc, obok Rzymian 3:24, gdzie Paweł łączy Chrystusa z usprawiedliwieniem. Odrzuca zarzut judaizatorów, że żydowscy wierzący stają się grzesznikami, co judaizatorzy uważali za pogan, ponieważ nie przestrzegali prawa.

Paweł odrzuca zarzut judaizatorów, że żydowscy wierzący stają się grzesznikami przez obcowanie z poganami. Paweł przeciwstawia Chrystusa jako sługę grzechu, koncepcję, którą oczywiście odrzuca, wierzącym usprawiedliwionym w Chrystusie. Campbell jest spostrzegawczy, a ja „podnosząc kwestię, czy Chrystus jest promotorem grzechu, Paweł sugeruje, że Chrystus działał w przypadku usprawiedliwienia grzeszników. Najlepiej rozumie się kwestię, czy Chrystus promuje grzech, traktując go jako aktywnie zaangażowanego w przypadku usprawiedliwienia. W związku z tym preferowaną interpretacją w lub przez Chrystusa jest tutaj przypisanie pojęcia działania. Chrystus dokonuje usprawiedliwienia. To przez Niego jesteśmy usprawiedliwieni”.

Ponieważ Paweł został duchowo zjednoczony z Chrystusem w swojej śmierci, to dlatego, że umarł z Chrystusem; Apostoł już nie żyje, ale Chrystus żyje w nim.

Oczywiście, mam na myśli werset 20. Przez prawo umarłem dla prawa, abym mógł żyć dla Boga. Werset 20, zostałem ukrzyżowany z Chrystusem.

Nie, to już nie ja żyję, ale Chrystus żyje we mnie. A życie, które teraz żyję w ciele, żyję w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał za mnie samego siebie. Ponieważ Paweł został duchowo zjednoczony z Chrystusem w swojej śmierci, to znaczy, umarł z Chrystusem i w Chrystusie.

Apostoł już nie żyje, ale Chrystus żyje w nim. W wersecie 20 Paweł nie zaprzecza swojej osobowości, ale raczej temu, że stary Paweł, który był w Adamie, umarł z Chrystusem. Nowa era zaświtała w zmartwychwstaniu Chrystusa, a wszyscy wierzący teraz cieszą się życiem przyszłego wieku.

To nazywa się życiem wiecznym. Tutaj ponownie Paweł stwierdza, że zamieszkuje w nim Chrystus. Ten fragment wspaniale koreluje współukrzyżowanie z Chrystusem i jego zamieszkaniem w wierzących.

Jezus nie tylko umarł i zmartwychwstał poza nami, ale przyszedł, aby zamieszkać z nami i uczynić nas swoim ludem. FF Bruce uchwycił ideę wersetu 20 w jego kontekście. Cytat: nastąpiła zmiana władzy z prawa na Chrystusa, ale to nie wszystko, mówi Paweł.

Zostałem ukrzyżowany z Chrystusem, pisze Apostoł. Ci, którzy pokładają wiarę w Chrystusie, są zjednoczeni z Nim przez tę wiarę, zjednoczeni tak ściśle, że Jego doświadczenie staje się teraz ich doświadczeniem. Dzielą Jego śmierć dla starego porządku pod prawem i pod prawem, tam w wersecie w tym fragmencie.

A w Pawle porównaj cztery, cztery i jego zmartwychwstanie do nowego życia. Mają udział w śmierci Chrystusa do starego porządku, co z pewnością obejmuje prawo w wersecie 19. Przez prawo umarłem dla prawa, a oni mają udział w jego zmartwychwstaniu do nowego życia, cudownej i ciepłej jedności z przejściem Chrystusa.

Wielu wierzących zna na pamięć Galacjan 2:20 i to jest świetny pomysł. Galacjan 3:13 i 14. Kontekst zaczyna się od wersetu 10.

Bo wszyscy, którzy polegają na uczynkach prawa, są pod przekleństwem, bo napisano: Przeklęty każdy, kto nie przestrzega wszystkiego, co jest napisane w księdze prawa i nie wykonuje tego. Teraz, jest oczywiste, że nikt nie jest usprawiedliwiony przed Bogiem przez prawo, bo sprawiedliwy z wiary żyć będzie.

Pomijając 13, Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem dla nas.

Napisano bowiem : Przeklęty każdy, który zawisł na drzewie, aby błogosławieństwo Abrahama w Chrystusie Jezusie stało się udziałem pogan, abyśmy otrzymali obiecane Ducha przez wiarę. W kontekście Paweł wypowiada się przeciwko wszelkim próbom usprawiedliwienia się przez uczynki prawa. Przepraszam, ale moje oko popełniło błąd pisarza, patrząc w złym miejscu.

Galatów 3:13 i 14. Spróbujmy jeszcze raz. W kontekście, który mówi o błogosławieństwie obiecanym Abrahamowi, łamiący przekleństwo zasługują na jego karę.

Kontekst mówi o błogosławieństwie obiecanym Abrahamowi i wyzwoleniu od przekleństwa, na które zasługują przestępcy. Paweł składa mocne oświadczenie o karze zastępczej. Chrystus wziął na siebie przekleństwo, karę, na którą my, przestępcy, zasłużyliśmy.

W swoim ukrzyżowaniu stał się dla nas przekleństwem. Dlaczego? Aby odkupić nas od przekleństwa prawa. 13, Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa.

A oto sposób, w jaki to uczynił. Stając się przekleństwem dla nas, jak napisano w Księdze Powtórzonego Prawa, przeklęty jest każdy, kto wisi na drzewie. Chrystus wziął na siebie nasze przekleństwo, naszą karę.

On umarł za nas, aby odkupić nas od groźby, kary i przekleństwa prawa — werset 13. W rezultacie otrzymujemy błogosławieństwo, które Bóg obiecał Abrahamowi.

Wiersze 8 i 9. To błogosławieństwo zostało obiecane. Pismo, przewidując, że Bóg usprawiedliwi pogan przez wiarę, z góry głosiło ewangelię Abrahamowi, mówiąc: w tobie będą błogosławione wszystkie narody. Tak więc ci, którzy są z wiary, są błogosławieni wraz z Abrahamem, człowiekiem wiary.

I to jest cel uczynienia Chrystusa przekleństwem dla nas. Tak więc w wersecie 14 Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, a w wersecie 13 stało się ono przekleństwem dla nas, jak pokazuje Stary Testament. Tak więc werset 14 Galacjan 3, w Chrystusie Jezusie, błogosławieństwo Abrahama mogło przyjść do pogan, abyśmy mogli otrzymać obiecane Ducha przez wiarę.

Prawdopodobnie w Chrystusie Jezusie, werset 14 jest używany instrumentalnie. To przez zbawcze dokonanie Chrystusa Bóg błogosławi poganom. Ponadto, przez wiarę w Chrystusa, otrzymujemy Ducha Świętego obiecanego w Starym Testamencie, werset 14.

Zamieszkiwanie jest tutaj określane jako otrzymywanie ducha. Galacjan 4.6. Adopcja, doktryna adopcji, jest wspominana w wielu miejscach Nowego Testamentu. U Pawła toczy się debata, czy jest ona również u Jana.

Myślę, że jest to w Jana 1:12 i 1 Jana 3:1. Kilka lat temu napisałem małą książkę o adopcji. Przyjęty przez Boga. Ale na pewno Paweł jest teologiem adopcji, nie ma wątpliwości.

I ma dwa główne miejsca, w których otwiera tę doktrynę w rozszerzonym kontekście. Jedno jest w Rzymian 8, wersety 14 do 17, właściwie, z pewnymi odniesieniami wkrótce potem.

Drugim jest Galatów 4:1 do 6. I to również można by rozszerzyć z powrotem do Galatów 3, wersetów 26, aż do 4:7. W znanym fragmencie o adopcji, Galatów 4 :6, Paweł raduje się, że wierzący nie są już niewolnikami grzechu, ale synami i dziedzicami Boga. Pozwólcie mi przeczytać Galatów 4:4 do 7. Ale gdy nadeszła pełnia czasu, Bóg posłał swego Syna, zrodzonego z niewiasty, zrodzonego pod prawem, aby wykupił tych, którzy byli pod prawem, abyśmy mogli otrzymać adopcję za synów. A ponieważ jesteście synami, Bóg posłał Ducha Syna swego do serc naszych, wołającego: Abba, Ojcze.

Więc nie jesteś już niewolnikiem, ale synem. A jeśli syn jest dziedzicem przez Boga, Wszystko to jest możliwe, ponieważ Ojciec posłał swego Syna, aby dokonał dzieła odkupienia, wersety 4 i 5. Paweł wyróżnia jeden z wielu wspaniałych rezultatów w wersecie 6. Ponieważ jesteście synami, Bóg posłał Ducha swego Syna do naszych serc, wołającego: Ojcze, Ojcze, Abba, Ojcze.

Tutaj Trójca pojawia się w jednym zdaniu. Ojciec posłał Ducha Świętego, tak jak wcześniej posłał swego Syna. Duch Święty jest czule nazywany Duchem swego Syna.

Poprzednik zaimka his to Father's. Duch jest, ten Duch Święty jest Duchem Syna Ojca. Ojciec posłał Ducha do naszych serc, to znaczy, aby zamieszkał w nas i był z nami zawsze.

Duch daje świadectwo temu, który go posłał. W naszych sercach woła: Abba, Ojcze. Duch daje świadectwo niewierzącym, że należą do Boga, że są jego dziećmi.

Porównaj Rzymian 8:16. Duch sam daje świadectwo duchowi naszemu, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Jak powiedziałem wcześniej, Abba oznacza, jest pieśczośliwym określeniem, którego dzieci używają do ojca. Nie jest to dziecinna mowa, nie oznacza dada, ale oznacza pop, tata, tatuś, ojciec, jakiegokolwiek pieśczośliwe określenie, którego używasz do kochanego i dobrego Ojca na ziemi.

Paweł używa tego terminu w odniesieniu do naszego Ojca w niebie, a Jezus oczywiście uczył nas, jak to robić. Galatów 5:22-23, fragment o wielkim owocu Ducha. Po pierwsze, są uczynki ciała, Galatów 5:19 i następne.

Uczynki ciała są oczywiste: rozpusta, nieczystość, rozwiązłość, bałwochwalstwo, czary, wrogość, spór, zazdrość, gniew, kłótnie, niezgoda, podziały, zawiść, pijaństwo, orgie i tym podobne. Ostrzegam was, jak już przedtem ostrzegałem, że ci, którzy takie rzeczy czynią, nie odziedziczą królestwa Bożego. Owocem zaś Ducha jest miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie.

Przeciwno takim rzeczom nie ma prawa. A ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało z jego namiętnościami i pożądaniemi. Jeśli żyjemy według Ducha, postępujemy też według Ducha.

Nie bądźmy zarozumiali, prowokując się wzajemnie, zazdroszcząc sobie nawzajem. Paweł praktycznie definiuje przynależność do Chrystusa jako współukrzyżowanie z Nim dla grzesznych namiętności i pragnień, werset 24. Porównaj Galacjan 6.14, ale niech mnie Bóg broni, abym się chlubił, jak tylko krzyżem naszego Pana Jezusa Chrystusa, przez który świat został ukrzyżowany dla mnie, a ja dla świata.

Tak więc dobrym odniesieniem jest 6:14. Apostoł odnosi się do wierzących jako do tych, którzy należą do Chrystusa. Richard Longenecker słusznie twierdzi, że ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, są tymi w Chrystusie Jezusie. Komentarz Longeneckera do Galatów.

Ten fragment przeciwstawia uczynki ciała i owoc Ducha. Werset 24 jest jedynym miejscem, w którym fragment wspomina o zjednoczeniu z Chrystusem. Ludzie Chrystusa uczestniczą w jego opowieści.

Tutaj umarli wraz z Nim dla swojego ciała. Paweł ma na myśli, że nasze grzeszne impulsy zostały uśmiercone wraz z Synem Bożym i nie mają już prawa dominować nad nami, jak widzieliśmy w Rzymian 6. Grzesznie możemy poddać się ich mocy, ale jest to niepotrzebne. Chrystus umarł, aby przerwać ich uścisk nad naszym życiem.

Kiedy pozwalamy im nami sterować, zapominamy, kim jesteśmy. Cierpimy na duchową amnezję, jeśli wolisz. Jesteśmy tymi, którzy należą do Chrystusa i umarli z Nim dla naszego ciała.

Ponownie, Longenecker trafia w sedno i cytuję, samooddanie Chrystusa przez śmierć na krzyżu jest centralnym tematem soteriologicznym Galatów. Porównaj 1:4, 3:1, 3:13, 6:12, 6:14. Identyfikacja z Chrystusem w Jego ukrzyżowaniu oznacza nowy rodzaj istnienia dla wierzącego. Na razie Chrystus żyje we mnie, Galatów 2:20. Identyfikacja z Chrystusem w Jego ukrzyżowaniu ma implikacje dla kwestii związanych z libertynizmem.

Tak więc tutaj, w wersecie 24, dla Pawła, roszczenie tożsamości z Chrystusem w Jego ukrzyżowaniu oznacza, że nie można opowiadać się za stylem życia, który wyraża albo legalistyczną, albo libertyńską orientację. Ponieważ w byciu z Chrystusem, zarówno wymagania prawa, jak i popędy ciała zostały również ukrzyżowane. Ponieważ będąc ukrzyżowanym z Chrystusem, zarówno wymagania prawa, jak i popędy ciała zostały również ukrzyżowane.

Porównaj Rzymian 7:1-6, Kolosan 2:13-15, Efezjan 1:7-10. W istocie, Efezjan 1:3-14, jedno długie zdanie w języku greckim jest pełne zjednoczenia z Chrystusem. I wybieram kilka wersetów, które mogą nie być powszechnie przywoływane w tym kontekście. Efezjan 1:7-10. W nim, to jest umiłowany Chrystus, i mamy odkupienie przez krew jego, odpuszczenie grzechów, według bogactwa łaski jego, którą hojnie nas obdarzył we wszelkiej mądrości i rozeznaniu, dając nam poznać tajemnicę woli swojej według postanowienia swego, które przedłożył w Chrystusie jako plan na pełnię czasu, aby zjednoczyć wszystko w nim, rzeczy w niebie i rzeczy na ziemi.

Po raz kolejny apostoł łączy słowo oznaczające zbawienie ze zjednoczeniem z Chrystusem. W nim mamy odkupienie, werset 7. Odkupienie oznacza wyzwolenie niewolników poprzez zapłacenie ceny. W tym przypadku krwi Chrystusa, jego gwałtownej śmierci na krzyżu.

Rezultatem jest odkupienie, uwolnienie niewolników i „odpuszczenie naszych win”, które trzymały nas w niewoli. W Nim mamy odkupienie. W Nim prawdopodobnie ma niuans miejscownika użytego w przenośni.

Należymy do królestwa Chrystusa i nie jesteśmy już w królestwie duchowej niewoli, ponieważ zostaliśmy odkupieni przez jego śmierć. Później omówię rzeczywiste niuansy języka Chrystusa i zobaczymy, że dominującym zastosowaniem wydaje się być przeniesienie królestwa z królestwa Szatana lub świata do królestwa lub domeny Chrystusa. Należymy teraz do królestwa Chrystusa i nie jesteśmy już w królestwie duchowej niewoli, ponieważ zostaliśmy odkupieni przez jego śmierć.

Paweł rozszerza swój zakres czasowo i kosmicznie, gdy mówi, że Bóg dał nam poznać tajemnicę swojej woli według swego zamysłu, który posłał w Chrystusie jako plan na pełnię czasu, aby zjednoczyć wszystko w nim. Wersety 9 i 10. To użycie in Christ w powiązaniu z przedstawieniem przez Boga swojego planu zjednoczenia wszystkiego w Chrystusie jest jednym z niewielu momentów, w których Paweł używa in Christ, aby bezpośrednio pokazać jedność z Chrystusem.

Mówiłem już wcześniej i jestem naprawdę zależny od pracy Constantine'a Campbella, którego książka o zjednoczeniu z Chrystusem w Pawle jest standardem. Wszystkie odniesienia do zjednoczenia z Chrystusem, przede wszystkim w Chrystusie, w nim, w którym nie zawsze odnoszą się do zjednoczenia z Chrystusem. Kiedy to robią,

wszystkie mają podstawowe znaczenie mówienia o relacji z Chrystusem, jasne? Ale poza tym mają tuzin różnych niuansów.

Odwoływałem się do niektórych z nich po drodze w moim reprezentatywnym wyborze fragmentów, wyborze reprezentatywnych fragmentów, ale większość ich nie ma; każdy ma pośrednie odniesienie do relacji z Chrystusem. Pół tuzina z nich ma bezpośrednie odniesienie do zjednoczenia z Chrystusem. Ostatnie użycie in him jest również miejscownikiem, używanym w przenośni, aby mówić o Chrystusie jako punkcie centralnym lub celu.

To jest w wersecie 10, plan Boga polega na zjednoczeniu wszystkiego w nim, rzeczy w niebie i rzeczy na ziemi. Plan Boga polega na zjednoczeniu wszystkiego w niebie i na ziemi w Chrystusie jako celu. O'Brien mówi to dobrze, cytuję, Chrystus jest tym, w którym Bóg wybiera podsumowanie kosmosu, tym, w którym przywraca harmonię wszechświatowi.

On jest punktem centralnym, nie tylko środkiem, instrumentem czy funkcjonariuszem, przez którego to wszystko się dzieje. Chrystus jest środkiem, jest instrumentem. Nie lubię słowa funkcjonariusz, ale jest pośrednikiem.

Och, ale on jest również celem. Teraz nacisk położony jest na wszechświat, który jest skupiony i zjednoczony w Chrystusie jako punkcie centralnym. Doktryna Pawła o Chrystusie jest ogromna.

On jest agentem Boga w stworzeniu. Kolosan 1, 1 Koryntian 8:6. On jest Boży, jak Bóg, wykonuje dzieło opatrności. Kolosan 1, dokładnie tam, werset 17, dokładnie tam.

On jest jedynym pośrednikiem, a także celem, celem planu Bożego, jak widzimy tutaj w Efezjan 1:9 i 10. To znaczy, że Chrystus jest wszystkim we wszystkim, stwórcą, podtrzymującym, odkupicielem, dopełniającym, dziedzicem wszystkiego. Efezjan 1:11 do 13.

Ponownie, wybierając tylko jedną małą część tego wypełnionego fragmentu. List do Efezjan 1:3 do 14 jest obciążony i prześiąknięty odniesieniami do zjednoczenia z Chrystusem i wszystkim, od przedczasowego wyboru do Chrystusa będącego kosmicznym celem Bożego pojednania wszechświata. List do Efezjan 1:11 do 13.

W nim, to jest znowu Chrystus. Otrzymaliśmy dziedzictwo, będąc przeznaczeni według postanowienia tego, który wszystko czyni według zamysłu swojej woli, abyśmy my, którzy jako pierwsi mieliśmy nadzieję w Chrystusie, byli ku chwale jego chwały. W nim i wy, gdy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię waszego zbawienia, i uwierzyliście w niego, zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, który jest rękojmnią naszego dziedzictwa, aż do nabycia posiadania ku chwale jego chwały.

W nim otrzymaliśmy dziedzictwo, uzyskaliśmy dziedzictwo, jest innym wyrazem zbawienia w zjednoczeniu z Chrystusem.

U niego jest to miejscownik, używany w przenośni, aby pokazać domenę lub królestwo, aby zawęzić cel. W poprzednim wersecie celem było zjednoczenie wszystkich rzeczy, wszechświata, w Chrystusie. Tutaj Paweł zawęża skupienie na wierzących.

Dziedzictwem wierzących jest cały świat na nowej ziemi. Wszystko jest wasze, czy to Paweł, czy Apollos, czy Kefas świata, czy życie, czy śmierć, czy teraźniejszość, czy przyszłość, wszystko jest wasze, 1 Koryntian 3:21, 22, jak widzieliśmy wcześniej. Tak więc przechodzi od stwierdzenia, że Chrystus jest celem, wszechświat jest celem odkupienia, a Chrystus jest jego ogniskiem.

Teraz przechodzi do mniejszego zestawu tego i mówi, że wierzący są celem zbawczego celu Boga. I wierzący odziedziczają; mają dziedzictwo, a dziedzictwem jest Święta Trójca i nowa ziemia. Wow.

Kiedy apostoł mówi my, ma na myśli Żydów, żydowskich wierzących, którzy jako pierwsi pokładali nadzieję w Chrystusie; używa słowa Chrystus, aby wyrazić prawdę, że Chrystus jest przedmiotem chrześcijańskiej nadziei lub wiary. To samo dotyczy drugiego użycia słowa in him w Liście do Efezjan 1:13. Ty, kropka, kropka, kropka, uwierzyłeś w niego.

Chrystus jest przedmiotem zbawczej wiary. Czy nie ma ukrytego pojęcia o relacji z nim? Oczywiście, że tak. Ale teraz niuansem jest, środek lub przedmiot, przepraszam, zbawczej wiary.

On również oznacza, ale tutaj jest to obiekt. Wierzy się w niego. Kiedy apostoł mówi, że my Żydzi, on po prostu to powiedział.

Pierwsze użycie in him w wersecie 13 jest figuratywnym użyciem miejscownika, aby pokazać królestwo, domenę, królestwo. Ojciec pieczętuje wierzących Duchem Świętym w domenie Chrystusa. Bóg czyni nas częścią królestwa Chrystusa na stałe, ponieważ duch jest gwarancją naszego dziedzictwa, dopóki nie nabędziemy go w posiadanie ku chwale Jego chwały.

Albo jak mówi 430, Bóg zapieczętował nas aż do dnia odkupienia. Oto ta doktryna zapieczętowania ponownie u Pawła. Często pomijana, mało znana.

Jeśli połączymy 2 Koryntian 1:19 do 22, Efezjan 1:13, 14, Efezjan 4:30, otrzymamy to. Ojciec jest pieczętującym. On jest tym, który nas pieczętuje.

Osoby, które są zapieczętowane, są wierzącymi. To jest powiedziane tutaj. W nim, wy również, gdy usłyszeliście ewangelię i uwierzyliście, zostaliście zapieczętowani.

Ojciec jest pieczętującym, wierzący są zapieczętowani. Czym jest pieczęć? Pieczęcią jest Duch Święty. Pieczęcią na nas jest osoba Bóstwa.

W nim, wy również, gdy usłyszeliście porządek prawdy, ewangelię waszego zbawienia i uwierzyliście w niego, w nim zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym. To jest obiecanie w Starym Testamencie, a teraz On przyszedł w Pięćdziesiątnicę. W nim zostaliście zapieczętowani przez Ojca obiecany Duchem Świętym, który jest gwarancją, i tak dalej.

Pieczętowanie jest łaskawym dziełem Ojca, przez które daje nam ducha jako znak własności. Ale głównym celem tych trzech fragmentów, Efezjan 1:13, 14, Efezjan 4:30, 2 Koryntian 1:19 do 22, jest zachowanie lub zabezpieczenie. Przedmioty były pieczętowane w obu testamentach, aby je zachować, aby były bezpieczne.

Ludzie są zapieczętowani. Wszyscy wierzący są zapieczętowani przez Ojca pieczęcią Ducha Świętego na dzień odkupienia i nic nie może złamać tej pieczęci. Nic nie może pokonać Ducha Świętego Boga.

Ponadto, Ojciec pieczętuje, pieczętuje wierzących, pieczętuje ich Duchem i pieczętuje ich, zgadłeś, werse 11, w Nim, werse 13, w Nim, zostałeś zapieczętowany. Boska bierność, Ojciec zapieczętował wierzących Duchem Świętym i uczynił to w Chrystusie. Nasza jedność z Chrystusem jest mocna.

Och, zgadzam się. W nim mówi się o tej sferze Chrystusa. Ale znowu, pod wszystkimi tymi użyciami, które odnoszą się do zjednoczenia z Chrystusem, jest relacja z nim.

Bóg umieścił nas w królestwie Chrystusa. Ojciec umieścił nas w królestwie Syna poprzez dzieło odkupienia Syna i poprzez Ducha stosującego zbawienie do nas, i jesteśmy bezpieczni w Chrystusie. Bezpieczni dla grzechu? Nie.

Bezpiecznie kochać, służyć i cieszyć się Bogiem na zawsze. Efezjan 2:4 do 10, cudowny fragment. Ojej.

Po omówieniu naszych trzech wrogów, świata, ciała i diabła, tak zwięźle i zwięźle, jak w każdym innym miejscu Pisma Świętego, Efezjan 2:1 do 3, czytamy w wersecie 4, ale Bóg, będąc bogaty w miłosierdzie przez wielką miłość swoją, którą nas umiłował, i to nas, którzy umarliśmy w naszych występach, ożywił razem z Chrystusem. Przez łaskę zostaliście zbawieni, wskrzesiliście nas wraz z Nim i posadziliście nas w miejscach niebieskich w Chrystusie Jezusie, aby w nadchodzących wiekach okazać niezmiernie bogactwo swojej łaski i dobroci względem nas w Chrystusie Jezusie. Albowiem przez

łaskę jesteście zbawieni przez wiarę, a to zbawienie nie jest z waszego dzieła, jest darem Boga, nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił.

Jesteśmy bowiem Jego dziełem, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy w nich chodzili. Apostoł naucza, że wierzący zostali zjednoczeni z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu i sesji, to znaczy, Jego zasiadaniu po prawicy Boga po Jego wniebowstąpieniu. Bóg nie tylko wskrzesił nas z Nim, werset 6, ale posadził nas z Nim w miejscach niebieskich w Chrystusie Jezusie.

Każde błogosławieństwo zbawienia jest w Chrystusie Jezusie. Oznacza to, że są oni zjednoczeni z Chrystusem w Jego wniebowstąpieniu. Zjednoczeni z Chrystusem w Jego śmierci, pochówku, zmartwychwstaniu, wniebowstąpieniu, zasiadając również w niebie.

Jedyne miejsce, w którym jest to powiedziane, to tutaj. Bóg posadził nas z Chrystusem w niebie. Dwukrotnie w tym kontekście Paweł naucza, że byliśmy duchowo martwi, to znaczy pozbawieni życia Boga, wersety 1 i 5. Musieliśmy zostać ożywieni, i to właśnie uczynił Bóg.

On ożywił nas razem z Chrystusem, werset 5. Odradzając nas poprzez duchowe zjednoczenie nas ze zmartwychwstałym Chrystusem. Życie Chrystusa staje się więc naszym, a my stajemy się żywi duchowo. Peter O'Brien podkreśla te prawdy nauczane tutaj w Liście do Efezjan 2:4 do 10.

„Czytelnicy Pawła ożyli z Chrystusem, który umarł i zmartwychwstał. Ich nowe życie jest więc udziałem w nowym życiu, które otrzymaliśmy, gdy zmartwychwstał. Tylko w jedności z nim śmierć zostaje pokonana, a nowe życie jest integralną częścią nowego stworzenia Bożego”.

Paweł uważa, że Bóg ożywia duchowo umarłych za kwintesencję łaski. Dlatego wtrąca dygresję na końcu wersetu 5. Czy zauważyłeś to? Nawet gdy byłeś martwy w grzechach, Bóg ożywił cię razem z Chrystusem. Mówi, że przez łaskę zostałeś zbawiony i wskrzesił nas z Nim i tak dalej.

ESV słusznie oddziela te słowa, łaską zostaliście zbawieni, myślnikami. Paweł nie może się powstrzymać. Uosobieniem łaski jest Bóg ożywiający umarłych.

W istocie studiowanie 1 Koryntian 15 przez kilka miesięcy w ramach projektu książki jest jak najbardziej właściwe. Najbardziej ekstremalnym biblijnym dowodem suwerennej łaski jest wskrzeszanie umarłych przez Boga pod koniec wieku. Nic nie mogłoby być większe od tego.

O, mój Boże. I tutaj, wskrzeszanie zmarłych duchowo, gdy są żywi, przenoszenie ich z duchowej śmierci do duchowego życia w odrodzeniu, jest również wielkim dziełem łaski. Paweł uważa zatem, że Bóg ożywia duchową śmierć jako uosobienie łaski.

Dlatego wtrąca to na końcu wersetu 5. Z łaski zostałeś zbawiony. Łaska to pomoc Boga tym, którzy nie mogą sobie pomóc. To Jego ratunek dla tych, którzy są beznadziejnie zgubieni.

Krótko mówiąc, są duchowo martwi. Paweł powtarza, że Bóg wskrzesił nas z nim, a następnie dodaje, i posadził nas z nim w miejscach niebiańskich w Chrystusie Jezusie — werset 6. W Chrystusie Jezus jest używany w sensie, który widzieliśmy jako zdrowy rozsądek, w sensie lokalizacyjnym, który mówi o lokalizacji i jest używany metaforycznie, aby mówić o królestwie Chrystusa.

Ale konkretnie, tym razem siedzimy w niebie z Chrystusem. Jeśli ktoś zaprotestuje, że czasownik seated with już wyraża tę ideę, należy pamiętać, że powtarzanie jest normalną funkcją języka ludzkiego. Tak, pisarze biblijni powtarzają się.

Może czasami dla podkreślenia, ale myślę, że może większość czasu, ponieważ tak mówiła ich matka. Tutaj dzielimy zwycięstwo Chrystusa nad księciem mocy powietrza i jego demonami. Nasza jedność z Chrystusem jest tak istotna, że jest życiodajna, dynamiczna i niezniszczalna, że jest tak, jakbyśmy wstąpili z nim i zasiedli z nim w niebie.

Dobrze to ujmuje Frank Thielman. Cytat, najbardziej niezwykłym elementem wszystkich trzech czasowników, stworzonych razem z, podniesionych z i osadzonych z, jest ich czas przeszły. Tutaj życie chrześcijan, zmartwychwstania i królewskie pozycje w Chrystusie to wydarzenia, które już się wydarzyły.

Tutaj zbawienie jest czymś, co jest wyraźnie obecne dla wierzących. Zostali już ożywieni z Chrystusem, już wskrzeszeni z Nim, a nawet już zasiedli z Nim w miejscach niebieskich. Ich zmartwychwstanie, w pewnym sensie, już nastąpiło.

Porównaj Kolosan 3:1. Zamknij cytaty. Dobry komentarz Franka Thielmana do Efezjan. Bóg obdarzył nas swoją miłością, gdy byliśmy duchowo martwi.

On połączył nas ze zmartwychwstałym, wniebowstąpionym, siedzącym Chrystusem, abyśmy mieli udział w Jego zwycięstwie nad mocami, mocami zła. Jaki jest cel Boga w czynieniu tych rzeczy? List do Efezjan 2:7 mówi, że w nadchodzących wiekach może okazać niezmiernie bogactwo swojej łaski i dobroci wobec nas w Chrystusie Jezusie. W Chrystusie Jezusie jest używane, aby pokazać rozpoznanie lub objawienie czegoś.

W tym przypadku, Boża dobroć. Teraz naprawdę znamy Chrystusa, ale jeszcze niczego nie widzieliśmy. „To, co Bóg uczynił dla nas w Chrystusie, jest

rzeczywistością, ale dopiero w nadchodzących wiekach zostanie w pełni ujrzane jako to, czym jest”.

O'Brien przypomina nam, że apostoł używa języka stworzenia, aby mówić o nowym stworzeniu. Cytat: Jesteśmy Jego dziełem, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, i powinniśmy w nich chodzić.

Werset 10, nowe stworzenie, choć miało się w pełni objawić dopiero, gdy Chrystus powróci, rozpoczęło się z mocą, gdy został wskrzeszony z martwych. Aby wierzący doświadczali zbawienia teraz, muszą zostać odrodzeni w Chrystusie Jezusie. To znane wyrażenie jest używane instrumentalnie.

Ojciec zaplanował nowe stworzenie i jest ono wprowadzane w życie przez Chrystusa Jezusa, mianowicie przez Niego i Jego zbawcze dzieło. W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować pracę nad Listem do Efezjan i jego świadectwem cudownej doktryny zjednoczenia z Chrystusem.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 14, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem w Pawle, 2 Koryntianach, Galatach i Efezjanach.